

sætte en forandret Affattelse. Og saa kan det jo ikke være andet end rigtigt, at vi der have denne Anstuelse, søge at vejlede Folketinget til Opfattelse af denne Sag, der formodentlig ikke vil blive gjort til Genstand for et saa indgaaende Studium i Folketinget som i Landstinget, allerede af Hensyn til den stærkt fremrykkede Tid paa Samlingen. Det er jo saaledes, at mod hvad der i øvrigt er Sædvane, har Regeringen forelagt denne Sag her i Landstinget. Jeg siger: Imod, hvad der igrigt er Sædvane, thi denne Sag hørte vel i ganske væsentlig Grad først hjemme i Folketinget, fordi det var Folketinget, der konstruerede denne Affattelse af Loven af 1894; det var altsaa ganske naturligt, at Folketinget nu fik Lejlighed til at korrigere sin egen Affattelse. Men Regeringen har — jeg nævner selvfølgelig Ordet Regering med helligt Sty, gid dens Stygger maa forlænge sig og gid dens Kameler maa worde talrige — nu forelagt den i Lands-tinget og æstet dets Mening. Vi have saa godt som muligt underjagt Sagen, fremlagt Stoffet og søgt at lægge det til Rebe for Folketinget, der skal have Sagen til videre Behandling, og vi maa da berigtige de Paastande, der kom ved 2den Behandling som den ærede Ministers Mening, thi dette vil jo ellers være vejledende for Folketinget.

Jeg kan ikke gaa over til en Realitetsbehandling af Sagen uden at sige en overordentlig venlig Tak til begge Sider af dette høje Ting, fordi det ydede Mindretallet, jeg vil ikke sige Tilslutning ved Afstemningen i Forgaaers, men fordi det Dagen i Forvejen i saa talrigt Maal ydede Mindretallet Tilslutning til den Afstemning, der kunde forventes at finde Sted. Det var en temmelig enstemmig Opfattelse i Tirsdags, at Mindretallets Hovedbetragtning, den, at man ikke maatte vige bort fra Lovforlaget af 1894, vilde gaa igennem om Onsdagen. Men Onsdagen kom — og Resultatet blev et andet. Og hvorfor? Simpelthen fordi den højtærede Indenrigsminister holdt en Tale, som søger sin Lige i — Veltalenhed, jeg ved ikke noget bedre Ord at udtrykke det ved, og som jo altsaa aldeles overbeviste Tinget. Jeg maa da have Ret til at gennemgaa denne Tale, fordi den indeholder de Realitetsbetragtninger, hvorved Tingets Afstemning vendtes. — Jeg kunde for ikke at glemme det sige, at den højtærede Minister i denne Tale, lige som i øvrigt i hele sin Op- træden som Minister for Trafikvæsenet, er i en ganske særlig Grad gaaet ud fra dette, at den officielle Opfattelse er den rette og eneste rette, og jeg kan næsten sige den eneste

Det er selvfølgelig et ganske berettiget Standpunkt fra en vis Side set, men det har sine Mangler. Thi officielt Ingeniørstandpunkt i Jærnbanejager er af en temmelig ny Dato her i vort Land. I det hele taget skal man overveje dette, at vi ere et ungt Jærnbane- folk, og at vi altsaa ikke have Traditioner for os, ikke fastnede Anstuelser. Det udtrykkes allerbedst ved at oplyse dette, hvad maaste ikke alle ærede Medlemmer ere opmærksomme paa, at de nuværende Udførere af Jærnbane- væsenet, Anlæggere af Jærnbaner, ere de samme, som første Gang i Tresserne lærte Jærnbanebygningen af de Engelskmænd, som byggede de første Jærnbaner her i Landet. Men det kunde jo alligevel være korrekt at holde sig uden Kritik over den officielle Jærnbanebygning og de officielle Tiltend- givelser i Jærnbanejager. Hvis det skulde kunne være korrekt, skulde man kunne hen- vise til, at Jærnbaneanlægene have været uden Fejl og Lyde, og det kan man ikke. Jeg skal ud af Hufommelsen nævne enkelte, men temmelig flagrante, Eksempler paa, at der kan rettes Anker mod Jærnbanebygning- en paa saadanne Omraader, som netop her finde deres Udtryk. Der er f. Eks. Limfjords- broen, der er Ombygningen af Nyborg Station tre Gange, der er Bygningen af Knudshoved Møle, som nu er bleven et temmelig undersøist Foretagende, der er Grundundersøgelserne for Masnedssundbroen, altsammen Anlæg, der i en væsentlig Grad kostede Staten Penge og viste, at der kan fejles fra officiel Side. Og selve det her foreliggende Forslag er et stort Eksempel derpaa, hvad jeg havde rig Lejlighed til at fremhæve ved første Behandling af denne Sag. Der er visse Ting paa det at sige, men det skal jeg nu ikke nærmere komme ind paa. Jeg vilde blot have Lejlighed til at imødegaa den Anstuelse, at det ikke er be- rettigt at kritisere det officielle Standpunkt i Jærnbanejager, og jeg vilde i Forbindelse dermed have Lejlighed til at fremhæve den for mig skønne Modsetning, hvormed man i Sverige behandler et ganske lignende Fore- tagende. I denne Tid, for et Par Maaneder siden, har man fra de svenske Statsbaner taget Beslutning om at ombygge Stockholms Jærnbaneforhold, samle dem til en større Enhed og saa noget bedre ud deraf. Som en Følge heraf vil man her kunne forud- sætte, at det er et stort Foretagende, ligesom da man gav sig til at røre ved de kjøben- havnske Jærnbaneforhold. Dette, hvor en Institution har udviklet sig af et intet, og hvor der efterhaanden er blevet paastiftet forskellige Ting, at gaa over til at lave et System ud af det, er et stort Arbejde. Me-